

მედიის როლი სამოქალაქო საზოგადოების განვითარებაში

14 აპრილს “სამოქალაქო განვითარებისა და ინტეგრაციის ცენტრში” საჯარო დისკუსია გაიმართა თემაზე: “მედიის როლი სამოქალაქო საზოგადოების განვითარებაში”.

დისკუსია ჩატარდა ჰაინრიჰ ბიოლის ფონდის პროექტის ფარგლებში, რომელიც ითვალისწინებს დებატებს რეგიონში არსებული პრობლემების შესახებ.

მომხსენებლად მოწვეული იყო ჟურნალისტი **ნინო თუნთია**, იურისტი **გიორგი მოისწრაფიშვილი**, მედიაექსპერტი და ჟურნალისტი **ირაკლი აბსანძე**.

მოდერატორი: **ქრისტინე ქაჯაია**.

ირაკლი აბსანძე: მოგესალმებით ყველას. პრობლემა რაც დღევანდელი მედია სივრცეში არსებობს, საკმაოდ შემაშფოთებელია. არაპროფესიონალიზმი, არაკოლეგიალურობა და კიდევ სხვა მრავალი, რაც საბოლოო ჯამში უარყოფითად აისახება მედიის განვითარებაზე და რასაც ასევე უარყოფითი გავლენა აქვს სამოქალაქო საზოგადოების განვითარებაზეც. თუკი ავიღებთ სხვა ქვეყნების მაგალითს, ნათლად დავინახავთ, რომ იქ კოლეგიალობის განცდა საკმაოდ მაღალია. მაშინ როდესაც ბათუმის “25-ე” არხი დახურეს, მხოლოდ რამოდენიმე მედიასაშუალებამ გამოხატა მხარდაჭერა, რამაც საბოლოოდ შედეგიც გამოიღო.

ამიტომ მე ვთვლი, რომ პრობლემათა ნუსხა მრავალფეროვანია, რასაც გაანალიზება და გადაწყვეტა სჭირდება.

გიორგი მოისწრაფიშვილი: მოგესალმებით და მადლობას მოგახსენებთ მოწვევისათვის. მინდა ორიოდ სიტყვით, იურიდიული კუთხით შევხედო თუ რა როლი აქვს მედიას სამოქალაქო საზოგადოების განვითარებაში. დასაწყისათვის ვიტყვი, რომ მედიის წარმომადგენლები უმეტეს შემთხვევაში მოქმედებენ კანონიდან გამომდინარე, თუმცა აქვე დავძენ, რომ კანონი მედიის შესახებ ძალიან ლიბერალურია, რაც აძლევს მედიის წარმომადგენლებს ლავირების საშუალებას.

ნინო თუნთია: მოგესალმებით ყველას და მადლობას მოგახსენებთ მოწვევისათვის. აქვე დავძენ, რომ მივესალმები ჰაინრიჰ ბიოლის ფონდის ამ პროექტს, ვთვლი, რომ დებატები საუკეთესო საშუალებაა, პრობლემის გადაჭრის გზების საძიებლად. რაც შეეხება თემას, დავიწყებ იქედან, რომ თუკი მედიასაშუალებას არ გააჩნია შემოსავალი, ის ვერ უზრუნველყოფს პროფესიონალების მოზიდვას და ასეთი მედიასაშუალებები არ არიან ხარისხზე ორიენტირებულნი. სამოქალაქო საზოგადოება არის: არასამთავრობო ორგანიზაციები, პოლიტიური პარტიები, სახელმწიფო

სტრუქტურები და თავად ქვეყნის მოსახლეობა. მედიის როლი არის შუა რგოლი. მედია არის ინფორმაციის გამტარი. ძალიან მნიშვნელოვანია თითოეულმა მედია საშუალებამ გაიაზროს რა სახის ინფორმაციის გამტარნი არიან ისინი და რამდენად არიან მზად ამ ინფორმაციის გატარებისათვის. მაგალითად ავიღოთ საზოგადოებრივი მაუწყებელი, როდესაც ამ ტელევიზიაზე ვსაუბრობთ, შემოდის ვთქვა, რომ ის არ ასრულებს თავის ფუნქციას. მის მიზეზად კი შეიძლება საზოგადოებრივი დაკვეთის არარსებობა დავასახელოთ. საზოგადოების მხრიდან არ არსებობს დაკვეთა რამდენიმე მარტივი მიზეზის გამო: მათ არ სცალიათ, მუდმივად მიაღწევონ თვალი საზოგადოებრივი მაუწყებლის მუშაობას, ადამიანები იბრძვიან თვითგადარჩენისათვის, სწორედ ამიტომ ისინი უბრალოდ ვერ იცლიან, მოითხოვონ მაღალი სტანდარტები. მოსახლეობა ბოლომდე ვერ აცნობიერებს, რომ საზოგადოებრივი მაუწყებლის თითოეულ თანამშრომელს თავად უხდიან ხელფასს. არ იციან, რადგან მათ ამის შესახებ არავენ ეუბნება. რაც შეეხება იმას, რომ რეგიონალური მედია არაპოპულარულია, ამის რამდენიმე მიზეზი არსებობს. პირველი არის ის, რომ ადამიანები, ვინც განათლებას იღებენ საზღვარგარეთ ან დედაქალაქში, ამჯობინებენ იქვე აიწყონ კარიერა, ხოლო ისინი, ვინც ბრუნდებიან უკან, თანახმანი არიან დასჯერდნენ შეთავაზებულ სამუშაო პირობებს. მათ არ აქვთ პრეტენზია, უფრო მეტზე. მათ არ აქვთ სურვილი, გაიზარდონ. ისინი, არ ისწრაფვიან წარმატებისაკენ. ამ სიტუაციას კიდევ უფრო ართულებს მოუწესრიგებელი სამუშაო პირობები, სამუშაო კონტაქტების არარსებობა. რეგიონში მომუშავე ჟურნალისტებს თამამად შეგვიძლია ვუწოდოთ ენთუზიასტები. ადამიანი, რომლის მიზანი არ არის პროფესიული ზრდა და წინსვლა, ვერ იქნება კარგი თანამშრომელი. სწორედ ესეა რეგიონალურ მედიაშიც, უმრავლესობა რეგიონალური მედიის წარმომადგენელი ვერ განვითარდა, ისინი დარჩნენ საწყის ეტაპზე. თუკი სამოქალაქო საზოგადოება არ განვითარდება და არ გააქტიურდება, მაშინ მედია ვერ გახდება უფრო პროფესიონალური, უფრო ეთიკური, ხარისხზე ორიენტირებული და კეთილსინდისიერი. ასეთ შემთხვევაში მედია ვერასოდეს იქნება მოთხოვნადი და შემოსავლიანი.

ირაკლი აბსანძე: 21-ე საუკუნეში, როდესაც არსებობს ინტერნეტი და უამრავი თანამედროვე ტექნოლოგია, განვითარება ბევრად უფრო სწრაფად უნდა ხდებოდეს, ყველაფერი ჯადოსნური ჯოხის დაქნევით არ მოხდება. ამიტომაც გვჭირდება თანამოაზრეები.

ნინო თუნთია: დიახ, ირაკლი, გვჭირდება თანამოაზრეები და ასევე გვჭირდება გადაწყვეტილებით, სად გვინდა ვიყოთ. იქ, სადაც ვართ, თუ გვინდა გადავდგათ ნაბიჯი წინ, განვითარებისაკენ. იმისთვის, რომ სამოქალაქო საზოგადოება შედგეს, ჩვენ ადგილობრივ მედიას გვმართებს, ვუთხრათ მოსახლეობას, რომ მისი უფლებები იმდენად იქნება დაცული და მისი მოსაზრებები იმდენად იქნება გამოხატული, თუ რამდენად აქტიურია იგი. თუ რამდენად აქტიურად ითხოვს ის ყურადღებას ხელისუფლებისაგან და რამდენად აკონტროლებს მედიას. საზოგადოების განვითარება ვერ მოხდება მედიის გარეშე. მედიას აკისრია შუამავლის როლი და

უკვე მედიაზე დამოკიდებული, რამდენად პროფესიონალურად შეასრულებს იგი ამ როლს.

ირაკლი აბსანძე: დავამატებ ნინოს ნათქვამს, როდესაც საზოგადოების აქტიურობაზე ვსაუბრობთ, ვიტყვი, რომ საზოგადოებას სიცოცხლისუნარიანობა აკლია. სხვა ქვეყნების მსგავსად, მაგალითად, დავასახელებ გერმანიის 60-იან წლებს, საზოგადოებას გამოცოცხლება სჭირდება. ჩვენთანაც უნდა იყვნენ ჰიპები, უნდა მოხდეს რაღაც სახის გადატრეილება, ამისთვის კი ჩვენ, სამოქალაქო საზოგადოების წევრები, უნდა გავაქტიურდეთ და დავაფიქსიროთ ჩვენი აზრი და მოვითხოვოთ უკეთესი.

ნინო ხურცია: მოგესალმებით ყველას და მადლობას მოგახსენებთ მოწვევისათვის. მაინტერესებს, საზოგადოების დაკვეთის გამო არის მედია ასეთი სუსტი, როგორც არის თუ პირიქით? მოდით, სხვანაირად შევხედოთ ამ საკითხს. დღეს ამ დარბაზში უმრავლესობას წარმოადგენენ მედიის წარმომადგენლები. ყველა მსგავსი ტიპის შეხვედრებზე არის იგივე სურათი. ჩვეულებრივი მოქალაქეები არიან ნაკლები რაოდენობით, ან საერთოდ არ ესწრებიან შეხვედრებს. ერთიდაიგივე სახეების არსებობა და აქტიურობა არის თითოეული ჩვენგანის არასწორი მენეჯმენტის შედეგი. მოდით, ამ ყველაფერს შევხედავ ექიმის პოზიციიდან, რადგან მე ვარ პროფესიით ექიმი. დავარქვათ, რომ მედია არის ავადმყოფი, მას სჭირდება მკურნალობა. გამოვრიცხოთ თვითმკურნალობის მეთოდი. საზოგადოება წარმოვადგინოთ, როგორც მკურნალი. გამოვიდეთ აქედან, დავეკითხოთ მკურნალს რა მოგვარჩენს და ნუ გავხდებით თვითმკურნალები. მივიდეთ სამოქალაქო საზოგადოების წარმომადგენლებთან და დავეკითხოთ მათ. თვითმკურნალობას ხშირად სავალალო მდგომარეობამდე მიჰყავს პაციენტი.

თეა აბსარიძე (ჟურნალისტი): ჩვენ მივდივართ საზოგადოების წევრებთან, მაგრამ, მოგახსენებათ, ფოთი სხვა ქალაქებისაგან სრულიად განსხვავებული ფენომენია. აქ ადამიანები არიან ინერტულები და არ არიან აქტიურები. პირად მაგალითზე შემიძლია გითხრათ, რომ ხშირად უმნიშვნელო კომენტარიც კი დიდი წვალეების შედეგად მიგვიღია მოსახლეობისაგან. თუკი ამბობთ, რომ მედია არის სუსტი, მეშემიძლია გითხრათ, არანაკლებ სუსტია საზოგადოება.

ნინო ხურცია: მე არ ვანცაკლევებ სამოქალაქო საზოგადოებას და მედიას. სწორედ ამიტომ ვამბობ, რომ მივიდეთ იქეთ საზოგადოების სხვა წევრებთან და გავიგოთ, რას ფიქრობენ ისინი და დავეკითხოთ მათ. შევუქმნათ ნდობა ჩვენს მიმართ, თუკი არ გააჩნიათ ეს უკანასკნელი. სწორედ უნდობლობაა მათი ინერტულობის ერთ-ერთი მიზეზი

თეა აბსარიძე: თუკი მედიასა და სამოქალაქო საზოგადოების წევრებს შორის არ ჩამოყალიბდა ნდობა, მხოლოდ იქეთ მისვლა და გასაუბრება, ვფიქრობ, დიდ შედეგს არ მოგვცემს.

ნინო ხურცია: თეა, ვეთანხმები, რომ ნდობის პრობლემა მედიასა და საზოგადოებას შორის არსებობს. ამიტომ უნდა ვსცადოთ სხვა გზები, სხვა მეთოდები, რათა ადამიანებამდე მისასვლელი გზა გავხსნათ და მათგანაც ადეკვატური ქცევები მივიღოთ. მედიის გასაკეთებელი საქმე სამოქალაქო საზოგადოების განვითარებაა, რადგან თავადაც წარმოადგენს მედია სამოქალაქო საზოგადოებას.

ირაკლი აბსანძე: ა/ო “სამოქალაქო განვითარებისა და ინტეგრაციის ცენტრს” და ტელეკომპანია “მე-9 ტალღას” აქვს ერთობლივი პროექტი, სატელევიზიო თოქ-შოუ, რომელიც ყოველ ოთხშაბათს გადის ეთერში. შემიძლია ვთქვა, რომ ამ ყველაფერს ვაკეთებთ ერთუზიაზმზე და მაღალი შეფასებებიც დაიმსახურა კომპეტენტური ადამიანებისაგან. თუმცა მაინც შეგვექმნა პრობლემები, სტუდიაში არ მოდიოდნენ ადამიანები. ისინი უარს ამბობდნენ დაეფიქსირებინათ საკუთარი აზრი, სამაგიეროდ მოცემულ თემებზე საუბრობდნენ კულისებში. ერთ-ერთი გადაცემის თემა იყო: მანდატურის შესვლა სკოლებში. მათი მიზეზით დაითხოვეს ერთ-ერთი სკოლის დირექტორი, თუმცა ამ თემაზე პირდაპირი ეთერის საშუალებით განთავისუფლებულმა დირექტორმაც კი არ ისაუბრა. ამის ნათელი მაგალითია ის, რომ ადამიანები არიან ინერტულები.

ნინო თუნთია: როდესაც მიმდინარეობდა გარაჟების დემონტაჟის პროცესი ფოთში, თავად შევთავაზე ჩემს მეზობლებს გამოეხატათ საზოგადოებრივი პოზიცია და დაგვეწყო გარკვეული სახის კამპანია, მაგრამ არავინ ხმა არ ამოიღო. ადამიანებს ეშინიათ, რომ მათ გააქტიურებას მოყვება პრობლემები მათ სამსახურში, მათი შვილების სამსახურებში და ასე შემდეგ.

ნინო ხურცია: მინდა პრესის სიყვითლეს შევებო, საზღვარგარეთ ყველა ტაბლოიდი ღიად აცხადებს, რომ არის ყვითელი პრესა. ისინი არ მალავენ თავიანთ არჩეულ კურსს, ჩვენთან კი ვერ გაიგებ, ჟურნალი რა ტიპისაა.

ირაკლი აბსანძე: მსგავსი მაგალითები არსებობს საქართველოშიც, მაგალითად, გაზეთის “PRIME TIME” ყველა ჟურნალისტი არის საქართველოს ჟურნალისტიკის ეთიკის ქარტიის ხელმომწერია. თუმცა ეს გაზეთი არის ყვითელი გაზეთი.

ნინო ხურცია: სავსებით ვეთანხმები ირაკლის, “PRIME TIME” ერთადერთი გაზეთია საქართველოში, რომელიც ამბობს, რომ ყვითელია. ჩვენ უნდა შევქმნათ ისეთი სივრცე, რომ თუ არ ამბობენ, მოვთხოვოთ, გვითხრან სიმართლე. მე პირადად ძალიან დიდი მოთხოვნა მაქვს, იბეჭდებოდეს ანალიტიკური წერილები. ძალიან გამიხარდა, როდესაც ადგილობრივ მედიასაშუალებაში მივაგენი ჟურნალისტურ გამოძიებას, რომელიც იყო პროფესიონალურ დონეზე შესრულებული, რეგიონის ჟურნალისტის მიერ. ეს ძალიან სასიამოვნო იყო ჩემთვის, ამ შემთხვევაში, ჩემი, როგორც მკითხველის ინტერესი სავსებით იყო დაკმაყოფილებული.

მანანა სანაია (ფილოსოფოსი): რესპუბლიკურ მედიაში ძალიან სავალალო მდგომარეობაა. როდესაც ვსაუბრობთ სამოქალაქო საზოგადოებაზე. ეს ნიშნავს, რომ ადამიანებს უნდა ჰქონდეთ სამოქალაქო ღირსება. ადამიანებს მოქალაქეობრივ

ღირსებებს გამუდმებით უკლავენ. ამის მიზეზია მძიმე სოციალური ფონი, ბრძოლა არსებობისათვის. ძნელია მშვიერ-მწყურვალ საზოგადოებას ღირსებაზე ვესაუბროთ, თუმცა მაინც უნდა ვესაუბროთ. ვფიქრობ, რომ სოციალური ფონის დაწევა ხდება განზრახ, იმ მიზეზის გამო, რომ საზოგადოება უფრო მართვადი იყოს. რაც შეეხება არჩევნებს, მინდა გითხრათ, რომ ბოლო არჩევნების დროს ხმის დამთვლელ კომისიაში ვიყავი და ყველა ხმა ჩემი დათვლილია. ნამდვილად მიიღო მმართველმა პარტიამ ხმების უდიდესი ნაწილი. მაშინ, როდესაც მმართველი პარტიის წარმომადგენელი მიიღებს ამდენ ხმას და მისი არც სახელი და არც გვარი არ იცის საზოგადოებამ, ეს სასაცილოა. მითუმეტეს მაშინ, როდესაც ოპოზიციური პარტიის წარმომადგენელი, ქალაქში გამოჩენილი ადამიანი, მიიღებს გაცილებით ნაკლებ ხმების რაოდენობას. მოქალაქე, რომელიც შიშის გამო აძლევს ხმას, მას ღისება არ აქვს. ამას ჰქვია საზოგადოება, რომელსაც ღირსება არ აქვს.

ირაკლი აბსანძე: ქალბატონო მანანა, იქნებ გვითხრათ, როგორ უნდა მოვუაროთ ასეთ საზოგადოებას?

მანანა სანაია: ეს ადამიანს უნდა უნდოდეს. ღირსება ან აქვს ადამიანს ან არა. ღირსების შექმნა შეუძლებელია. მატერიალური მდგომარეობა არ უნდა განსაზღვრავდეს ადამიანის ღირსებას და მოქალაქეობრივ პოზიციას. ადამიანთა დიდ ნაწილს მატერიალური მდგომარეობა კარნახობს როგორ მოიქცეს. უნდა გატარდეს ისეთი ტიპის ღონისძიებები, რომ ადამიანმა თავი დაცულად იგრძნოს. თუ გასულ წლებს შევედრებით დავინახავთ რომ, სიტყვის თავისუფლების ხარისხი, მედიის დამოუკიდებლობის ხარისხი ეხლა გაცილებით დაბალია. ყველაფერი გახდა ცენტრალიზებული. როდესაც გართმევენ უფლებებს რთულია საუბარი.

ირაკლი აბსანძე: ჩვენი სახელმწიფო პოლიტიკა ითვალისწინებს მოდერნიზაციისაკენ სწრაფვას. ამბობენ, რომ მოდერნიზაციის პროცესს ბევრი რამ შეეწირება.

მანანა სანაია: ჩვენს შემთხვევაში ეწირება პიროვნების ინტერესები. დემოკრატიის ხარისხი პიროვნების უფლებების გაზრდას ითვალისწინებს და როდესაც პიროვნების უფლებები გათვალისწინებულია იქ ღირსებაც მეტია.

ირაკლი აბსანძე: თუ საზოგადოებას არ აუხსნი, საითკენ მიდის, მაშინ ის არ გამოგყვება და პროცესი გაჩერდება, ამიტომ ადამიანებს უნდა ავუხსნათ, საითკენ მიდის ქვეყანაში პროცესები.

მანანა სანაია: თუნდაც ის, რომ ტელევიზიით გამოდის საქართველოს პეზიდენტი, არის ცხრა აპრილი და ესაუბრება ახალგაზრდობას. შეიძლება ამ დროს საუბარი სხვადასხვა პოლიტიკური პარტიების ლიდერებზე? შეიძლება ისაუბრო, რა თქვა ირაკლი ალასანიამ ლონდონში?

ნინო ხურცია: დემოკრატია ან არის, ან არ არის. დემოკრატია არ შეიძლება მართვადი იყოს. თუ მართავ, ის უკვე არ არის დემოკრატია. ჩვენ უნდა გადავწყვიტოთ ან მივდივართ დემოკრატიისაკენ, ან არა. ჩვენ სულ გვინტერესებს,

რას იტყვის სხვა, თუნდაც არჩევნებზე, გვინტერესებს, რას იტყვის უცხოელი დამკვირვებელი, რომლის აზრი პირადად საერთოდ არ მაინტერესებს.

ირაკლი აბსანძე: გეთანხმები, კარგია, როდესაც ვიცით, რა გვჭირს. ყველაფერი რაც გვემართება, კარგიც და ცუდიც გვემართება ჩვენი ღირსების თუ უღირსებობის გამო. გვყავს ხელისუფლება, რომელსაც ვიმსახურებთ, და მე ვთვლი, რომ უკეთესი ხელისუფლება, ვიდრე ვიმსახურებთ. სოციალური პრობლემები გვაქვს დამსახურებაზე მეტი.

მანანა სანაია: ფოთში მოსახლეობასთან არ მიდის პრესა. მოსახლეობა არ ყიდულობს პრესას. ძალიან მარტივი იქნება, რომ დაატარონ მოსახლეობაში პრესა და ადამიანები მას იყიდონ, მაშინ ინფორმაციული ვაკუუმი აღარ იქნება.

ნინო თუნთია: გაზეთის “თავისუფალი სიტყვა” პროექტის ფაგლებში უფასოდ ვარიგებდით გაზეთებს მოსახლეობაში. მინდა დაგარწმუნოთ, წაკითხვაც კი ეზარებოდათ და ხშირად მეუბნებოდნენ, მომეყოლა მათთვის გაზეთის შინაარსი. ასევე გვეუბნებოდნენ, რომ მიგვეცა მათთვის ბლომად გაზეთი, რათა შიგ გაეხვიათ სხვადასხვა საგნები. ყოველივე ამის შემდეგ სურვილიც არ გვქონდა, დაგვერიგინა მათთვის გაზეთები. თავდაპირველად, მეც არ მქონდა გამოცდილება სტატიების წერისა, თუმცა დღეს მე ვწერ ჟურნალისტურ გამოძიებებს. მე მაქვს პრეტენზია გავიზარდო, როგორც ჟურნალისტი, და არ დავჯერდე მხოლოდ იმას, რაც ვიცოდი. თუ მე ვარ ექიმი – უნდა ვიყო კარგი ექიმი, თუ ვარ პედაგოგი – უნდა ვიყო კარგი პედაგოგი. უნდა ვიცოდეთ, რისი უფლება გვაქვს და რა მოგვეთხოვება. სწორედ ამის შემდეგ იქნება შესაძლებელი სამოქალაქო საზოგადოება ჩავთვალოთ აქტიურად.

თამუნა შონია (მერიის მასმედიასთან და საზოგადოებასთან ურთიერთობის განყოფილების უფროსი): ძალიან ბევრი ვისაუბრეთ საზოგადოების და მედიის დამოკიდებულებაზე. მე მაინტერესებს, რატომ აქვს დაკარგული ნდობა საზოგადოების წარმომადგენლებს მედიის მიმართ? დავაბრალოთ ეს ჟურნალისტების არაპროფესიონალიზმის, მედია საშუალებების უინტერესობას თუ არის კიდევ სხვა მიზეზი?

ნინო თუნთია: გარდა იმისა, რომ მე წარმოვადგენ მედია საშუალებას, ასევე გვაქვს არასამთავრობო ორგანიზაცია. ჩვენ მუდმივად ვმუშაობთ ადამიანის უფლებების დაცვაზე, თუმცა მაინც ვგრძნობ ჩვენს მიმართ უარყოფით დამოკიდებულებას.

მიუხედავად ყველაფრისა, ადამიანები თვლიან, რომ, რადგან ჟურნალისტები გვქვია, ჩვენ ვართ არასაიმედოები, არასანდოები და ვართ ხელისუფლების კურსის გამტარებლები.

თამუნა შონია: ის, რაც ფოთში ხდება, არ ხდებოდა ზუგდიდში, სადაც მე ვმუშაობდი ჟურნალისტად. აქ ადამიანებს ნდობა დაკარგული აქვთ მედიის მიმართ. არ არის მოთხოვნა გაზეთებზე. 8 წელიწადი ვმუშაობდი ბეჭდვურ მედიაში და მინდა გითხრათ, რომ საზოგადოება ძალიან აქტიური იყო. როდესაც გაზეთებს

ვარიგებდით, ცოცხალი რიგები გვედგა. ასევე საზოგადოება გვიკვეთავდა მასალებს და იყო მუდმივი კონტაქტი ჩვენსა და საზოგადოების წევრებს შორის.

ინგა გვასალია (ჟურნალისტი): ვერ დაგეთანხმები, თამუნა. ის, რაც შენ თქვი, ძალიან უცნაურია. პრობლემა მედიასა და საზოგადოებას შორის მუდმივად არსებობს. მე ვიცი ჩემი ზუგდიდელი კოლეგებისაგან, რომ აქვთ იგივე სახის პრობლემები მოსახლეობასთან, რაც არის ფოთში. ჩემი აზრით, საზოგადოება ზოგადად ძალიან პასიურია.

ქრისტინე ქაჯაია: დისკუსიის მსვლელობის დროს გამოიკვეთა, რომ ქართულ მედია სივრცეში არსებობს პროფესიონალიზმის პრობლემა. ასევე იყო მსჯელობა საზოგადოების პასიური წევრების შესახებ. საინტერესოა, რა მეთოდებით შეიძლება, რომ გავააქტიუროთ სამოქალაქო საზოგადოება და მედია გახდეს უფრო ხარისხიანი?

თამუნა შონია: მე ვფიქრობ, რომ ძირეული პრობლემა თვითშეფასების არარსებობაა. ადამიანები ვერ ხვდებიან, რომ პროფესიულ ზრდას საჭიროებენ და რომ ეს აუცილებელია სამოქალაქო საზოგადოების გააქტიურებისათვის.

ირაკლია აბსანძე: პროფესიონალიზმის პრობლემა სწორედ განათლების სისტემაზე მიბმულია. ჩვენ, ჯერ კიდევ ვართ საბჭოთა პერიოდის განათლების სისტემაზე ორიენტირებული. საქართველოში არსებულ უმაღლეს სასწავლებლებში, არ ხდება ჟურნალისტიკის შესწავლა ძირეულად. ჟურნალისტიკა წარმოუდგენიათ საფეხურებად, რომელიც მერე ვითარდება სხვადასხვა თანამდებობებისაკენ. როდესაც ხარ ჟურნალისტი, უნდა იყო სრულყოფილი ადამიანი. ქართული ჟურნალისტიკა დაიწყო იბერვიზიიდან. თაობათა მნიშვნელობანი ცვლა არ ხდება ქართულ მედია სივრცეში.

მანანა სანაია: ენა, რომელზეც ქართული ჟურნალისტები საუბრობენ, ქართული არ არის. როდესაც ვუსმენ რადიო “თავისუფლების” გამოშვებებს, გაცბული ვარ, ქართული თითქმის სულ დავიწყებული აქვთ. რამდენიმე ჟურნალისტია, რომელიც გამართული ქართულით საუბრობს.

ირაკლი აბსანძე: ენა ცოცხალი ორგანიზმია, იგი ვითარდება და ამიტომ მუდმივად ერთ ტემპზე ვერ ვისაუბრებთ. ყველა ინსტიტუციურ ენას აქვს საერთაშორისო სიტყვები და ეს სიტყვები შევიდა საერთაშორისო ლექსიკონში.

ქრისტინე ქაჯაია (მოდერატორი): შეჯამებისათვის, საინტერესოა რა არის გამოსავალი დღეს არსებული სიტუაციიდან? რა უნდა გააკეთოს მედიამ იმისათვის, რომ სწორი გავლენა მოახდინოს სამოქალაქო საზოგადოებაზე?

ირაკლი აბსანძე: გამოსავალი არის გაერთიანება პრობლემების გარშემო, მათ აღმოსაფრხველად ჩვენ თითონ უნდა ვითათბიროთ და შემდეგ უნდა განვახორციელოთ ადვოკატირების პროცესი. ყოველთვის არის შესაძლებელი ორგანიზაციებმა ერთმანეთი გადაკვეთონ. ის, რომ მერიის საინფორმაციო სამსახურის

წარმომადგენელი ესწრება შეხვედრას, მაძლევს საშუალებას, ვიფიქრო, რომ ჩვენ ხვალ ერთობლივ მუშაობას შევძლებთ, სხვადასხვა პრობლემატურ საკითხებზე.

თამუნა შონია: შეჯამებისათვის ვიტყვი, რომ მედია უნდა თამაშობდეს მოდერატორის როლს, საზოგადოებასა და სხვადასხვა სტრუქტურებს შორის. რაც შეეხება, რა არის გამოსავალი, ვიტყვი, რომ გამოსავალია დავფიქრდეთ, რა არის საჭირო, რათა მედიასა და საზოგადოებას შორის გამოინახოს საერთო ენა. ასევე მნიშვნელოვანია, ჟურნალისტები დაფიქრდნენ თავიანთ პროფესიონალიზმზე და გამუდმებით არ ტკეპნონ ერთი ადგილი. ირაკლის ვუპასუხებ, რომ ჩვენი სამსახურის მიზანია, საზოგადოებას მივაწოდოთ ინფორმაცია იმ პროექტებზე, რაც ქალაქში ხორცილდება. სწორედ ამიტომ ჩვენ არ ვართ დიალოგის წინააღმდეგი.

ქრისტინე ქაჯაია: მაძლობას მოგახსენებთ საინტერესო დისკუსიისათვის. ვფიქრობ, დღევანდელი შეხვედრა მნიშვნელოვან გავლენას იქონიებს თითოეულ ჩვენგანზე და დაგვაფიქრებს ჩვენს როლზე საზოგადოებაში და საზოგადოებისათვის.

დიდი მაძლობა ყველას მობრძანებისათვის. მომავალ შეხვედრამდე.